ရွှေစကား
အုပ်
(၄၀)
မြောက်
အ
ထူး
ထုတ်
ကြယ်စင်ပူးဝေ
လမင်းဘောဘီ
graphic - mg kyaw oo

ဇီဝဇိုးဌက်တွေရဲ့ အသက်ဓာတ်နှယ်
နှလုံးသွေးနဲ့ အသိုက်ဖွဲ့ ရှင်သန်ရတဲ့ အခါ
ဗျပ်စောင်းတီးသလို
ပြည့်ရှုတုန်ဟည်းသံတွေဟာ
ငါ့နှလုံးသားအပေါ်
မျက်ရည်တွေ ခုန်ဆင်းဝင်းပ
ရုန်းကြွနေကြတဲ့ အသံလို့
မှတ်ယူလိုက်ပါ ...။

***

အပိုင်း (၁)

အခန်း(၁)

"သားရေ ... ကိုအေး ထတော့လေ၊ ဧည့်ခန်းမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် စောင့်နေတာ ကျောက်ဆစ်ရုပ်တောင် ဖြစ်တော့မယ်"

သူ့အခန်းပေါက်ဝမှ မေမေ့အသံက သတင်းပေးတာလား၊ မလိုတမာ အသံလား ငြိမ်ဆိတ်စွာ ခွဲခြမ်းကြည့်ရင်း "အေးစက်မိုး" စဉ်းစားနေမိစဉ် ပြတင်းဝမှာ ၄က်လေးနှစ်ကောင် တိုးတိုးဝှေ့ဝှေ့ နားခိုလာသည် ။

အိုး ... ဒါ enjoy (ပျော်ရွှင်မှု)ပဲပေါ့။

Good Luck ပေါ့။

ပျော်ရွှင်စရာ နံနက်ခင်းလေးပါပဲ။

အေးစက်မိုး နိုးနေတာတော့ ကြာပါပြီ၊ အိပ်ရာမှ သာ မထဖြစ်သေး။ ညက နယ်ပွဲတစ်ခုမှ တောက်လျှောက်အပြန် တစ်ညလုံး ခရီးပြင်းနှင်ခဲ့ရပေမဲ့ သည် နံနက်ဦးမှာ ထူးခြားသော ရင်ခုန်မှုဖြင့် သူ နိုးထနေမိခဲ့သည် ။

အင်း ... မေမေကလည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း။ ပင်ကိုကတည်းက သားဂုဏ်မောက်တတ်သော မေမေသည် အေးစက်မိုး သီချင်းခွေနှစ်ခွေ ထွက်၊ နာမည်အတော်ရလာ၊ ပွဲတွေ ဘာတွေနှင့် အတော်လေး အလုပ်ဖြစ်လာသောအခါ မျက်စိပင် မပွင့်တော့ဘူး မဟုတ်လား၊ အောင်မြင်လာသည့် အဆိုတော်တစ်ဦး၏ မိခင်ပီပီ အနည်းငယ်ပင် မောက်မာ၊ သွေးကြီးလာသဖြင့် အေးစက်မိုး မနည်းတရားပြ တရားချခဲ့ရသည် ။

မိတ်ဆက်စာတွေ ပလူပျံ၊ တယ်လီဖုန်းတဝွမ်ဝွမ်ဆိုတော့လည်း မေမေ စိတ်မရှည်ချင်စရာပါ။ သို့သော် ယခု မေမေက ဘာလို့ များ သူ့ကို အရေးတယူ အိပ်ရာမှ နှိုးပေးနေရပါလိမ့်။

ဖေဖေရော ဆေးရုံသွားပြီလား။ ဖေဖေ့လို ဆရာဝန်မျိုးကလည်း ရှားမှ ရှားပါပဲ။

"ဟဲ့ ... ကိုအေး ... ထ ... ထတော့လေ၊ ဇည့်ခန်းထဲမှာ သားကို စောင့်နေတဲ့ ကျောက်ရုပ်လေးကိုလည်း အားနာဦး"

ဇည့်ခန်းနှင့် သူ့အိပ်ခန်းက အတန်ငယ် လှမ်းပြီး မေမေ့အသံက တိုးလျှနေလို့ သာ တော်ပေသည် ။

တကယ်ကဲတဲ့ ကောင်မလေးပါလား။ အင်း ... ဖြစ်ရမယ် ၊ ဖြစ်ရမယ်။

ဒီခေတ်ကောင်မလေးတွေကလည်း နာမည်ရလာသည့် အဆိုတော်၊ မင်းသား၊ စာရေးဆရာတွေကို အတင်းမိတ်ဆက်ဖို့ လောက်များ မွေးဖွား လာလေသလား မသိ။

"အင်း ... ဟင်း ..."

ကိုယ်ပိုင်ကား မဝယ်နိုင်သေးတာမို့ တစ်ညလုံး ကျပ်ညပ်ပင်ပန်းစွာ ကားစီးလာခဲ့ရသည့် မောပန်းမှုတို့ ကို သူ အားပါးတရ ပျင်းကြောဆန့်ထုတ် လိုက်ပစ်သည် ။

လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ဦးမှ ပါပဲ။ ဟာ ... ဒါပေမဲ့ ဇည့်ခန်းထဲက ကောင်မလေးကို သွားတွေ့ရဦးမယ်၊ သိပ်စိတ်ရှုပ်တာပဲကွာ။

မေမေကတော့ တဖျစ်တောက်တောက်နှင့် အေးစက်မိုး အိပ်ရာကို သိမ်းပေးနေသည် ။

"ရေချိုးလေ သားရဲ့ ၊ ရုပ်က နွမ်းဖပ်နေတာပဲ၊ သားကို ရှိုင်းစေချင်လို့ မဟုတ်ဘူး နော်၊ ကိုယ့်သားကို လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်စေချင်လို့ ၊ ခုခေတ်ကောင်မလေးတွေများ ကဲကိုကဲပါတယ်၊ မိုးမလင်းခင်ကတည်းက

ပန်းတစ်စည်းနဲ့ လာစောင့်နေလိုက်တာ"

"ဟုတ်လား မေမေ ... စောစောကတည်းက နှိုးရောပေါ့၊ အားနာစရာ ..."

"အလိုတော် ... အားမနာနိုင်ပါဘူး၊ သားအိပ်ရေးပျက်မှာ ပေါ့၊ ကဲ ... ကဲ ... ရေသွားချိုးချည်၊ မေမေ အဝတ်အစား ထုတ်ထားလိုက်မယ်"

"ပန်းစည်းက ဘာပန်းလဲ မေမေ၊ လှရော လှရဲ့ လား"

"ဘာပန်းဖြစ်ဖြစ် ရေသွားချိုးချည်တော့"

မေမေ သည် မျှ နှိုးဆော်နေလျှင် အေးစက်မိုးမနေသာတော့။ မွေးပွတဘက်ကြီးကို ဖိုသီဖတ်သီ ဆွဲယူပြီး ရေချိုးခန်း ဝင်ရသည် ။ တစ်ဦးတည်းသော သားပီပီ အေးစက်မိုး မေမေ့ကို အလွန်ချစ်မြတ်နိုးပါသည် ။ အမေနှင့်သားက သူငယ်ချင်း သဖွယ်။

"မေမေ ပင်ပန်းပါတယ်ဗျာ၊ အဝတ်ထုတ်ပေးမနေပါနဲ့ ၊ သားဘာသာ ရွေးပြီးဝတ်ပါ့မယ်"

သူ့စကားကြောင့် မေမေတွန့်သွားပုံက ရယ်ချင်စဖွယ်။ မေမေသည် သူ့ကို အာခံတွင်းမှာ ငုံထားလို့ ရလျှင် ငုံထားလေမည် ထင်ပါသည် ။

သီးချိန်တန်သီး၊ ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်မှာ ကိုလည်း အစိုးရိမ်ကြီး စိုးရိမ်နေတတ်သူ ဖြစ်သည် ။

"ကိုသားနော် ... နင့်ကို ငါမွေးထားတာ၊ နင့်အချိုးတွေ ဘယ်လိုဆိုတာ မအေက သိပြီးသား၊ ပဲတွေများ နေမှာ စိုးလို့ မေမေကိုယ်တိုင် ထော်လော်ကန့်လန့် ဆင်တွေ ရွေးပေးမှာ "

"စေတနာ ထားတယ်ပေါ့ မေမေ၊ အား ... ဟား ဟား"

အဆိုတော်ပီပီ သီချင်းလေးညည်းရင်း ရေချိုးလိုက်လျှင် ခေါင်းနောက်တာတွေ ပြေပြီး လန်းဆန်းအေးမြသွားရတာ မေမေ့ မေတ္တာတွေ ကြောင့်လည်း ဖြစ်ပေမည်။

***

အခန်း (၂)

"အေးစက်မိုး"ဆိုတာ ကိုကိုလို့ မသိရခင်ကတော့ သူ့သီချင်းတွေကို ပုန်းညက်ဖြူစင် မကြိုက်ခဲ့ပါ။ ဘာတွေမှန်းလည်း မသိဘူး၊ သို့ပေမဲ့ လောကကြီးဟာ အရာရာကို ပြောင်းလဲစေတတ်ပါသည် ။

မတည်မြဲခဲ့ပါဘူး။ အေးစက်မိုးဆိုတာ ပုန်းညက်ဖြူစင်ရဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းက ရွှေမင်းသားလေးဆိုတာလည်း သိလိုက်ရရော ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံး သီချင်းတွေသည် ကိုကို့ သီချင်းများ ဖြစ်သွားခဲ့ကြသည် ။

ကိုကိုကတော့ ပုန်းညက်ဖြူစင်ဆိုသည့် ကောင်မလေးကို တစ်ခါတစ်လေတောင် ယောင်လို့ မှ သတိရနေပါ့မလား။ ခွဲခွာကြချိန်မှာ သူမက သိပ်ငယ်လွန်းသည် ။

မဆက်သွယ်တတ်ခဲ့ပေမဲ့ သူမ ရင်ထဲမှာ စူးနစ်စွာ သတိရနေဆဲပါ။

ဇည့်ခန်းထဲမှာ စောင့်နေတာ ကြာသည့်အခါ ပုန်းညက်ဖြူစင် မျက်နှာတော်တော်ပူလာသည် ။ ကိုကို့မေမေက သူမကို ကြည်ဖြူပုံမရ ။ သူမကိုလည်း ကိုကို့ဘေးနားမှာ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည့် ရောင်စုံလိပ်ပြာမလေး တစ်ကောင်လို့ ယူဆသတ်မှတ်လိုက်သည် ထင်ပါသည် ။

"သောက်ပါဦး ... မိန်းကလေး"

မအီမလည်အပြုံးနှင့် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို ကိုင်ဆောင်ရင်း ထိုအန်တီ ထွက်လာသောအခါ ပုန်းညက်ဖြူစင် အားနာစွာ ကြည့်မိသည် ။

"အန်တီရယ် ... ဒီနေ့ဟာ ကိုကို့မွေးနေ့မှန်း ကျွန်မ အမှတ်ရနေလို့ပါ၊ ကျွန်မတို့ မြို့မှာ တစ်ခါတုန်းက ကိုကို့မွေးနေ့နဲ့ ကြုံဖူးတယ်၊ ကျွန်မ လက်ဆောင်တစ်ခု ပေးခဲ့ဖူးတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ အမြတ်နိုးဆုံး ယမင်းရုပ်လေးကိုပါ"

ကိုကို့မေမေက ပုန်းညက်ဖြူစင် အနားတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး စကားစမြည်ပြောလေသည် ။

"မင်းက အချိန်တွေ အလကား အားနေလို့ တော်သေးတယ်၊ သားက ညကမှ နယ်ပွဲတစ်ခုကနေ တောက်လျှောက်ပြန်လာခဲ့ရတော့ အရမ်းပင်ပန်းနေတယ်၊ အခု ရေချိုးနေတယ် မကြာခင် ထွက်လာမှာ ပါ"

"ရ ... ရပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ အရမ်းအားနာပါတယ်ရှင့်၊ ပန်းစည်းလေး ပေးရုံပါပဲနော်၊ ကျွန်မ သူ့ကို ဘာမှ အနှောင့်အယှက် မပြုပါဘူးရှင့်၊ အန်တီ ... ကျွန်မကို ဧည့်ခံမနေပါနဲ့ နော်၊ လုပ်စရာ ရှိတာ သွားလုပ်ပါ"

ပုန်းညက်ဖြူစင်သည် တစ်ခါတုန်းက ကိုကို့တစ်ယောက်တည်းသာ သိကျွမ်းခဲ့ပြီး သူ့မိဘများ နှင့်မူ မသိကျွမ်းခဲ့ပါ။ ကိုကိုသည် သူမ၏ အစ်ကိုလတ်နှင့် အတန်းတူ သူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်ပါသည် ။

ကိုကို့မေမေ ဒေါ်စိမ့်စိမ့်မိုး ဧည့်ခန်းမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားပြန်သည် ။ ဆေးအစိမ်းနု သုတ်ထားသော ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူမ အားငယ်စွာ ကျန်ခဲ့ရင်း ကိုကို့မေမေ၏ လှပချောမွေ့မှုကို စဉ်းစားကြည့်နေမိသည် ။ ကိုကိုချောတာ အမေတူလို့ ဖြစ်မှာ ပဲ။

ပုန်းညက်ဖြူစင်မှာ ဆိုင်ကယ်သော့လေးကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ရင်းမဲတင်းစောင့်နေခဲ့ရသည် ။ ဧည့်ခန်းနံရံမှ တိုင်ကပ်နာရီကြီး၏ အော်သံကြောင့် အလန့်တကြား ကြည့်လိုက်လျှင် နံနက် (၈:၃၀) ရှိလေပြီ။ (၆:၀

၇) ကတည်းက သူမ ကိုကို့ကို စတင်စောင့်ခဲ့ရတာပေါ့။

သွားပါပြီ။ ပုန်းညက်ရဲ့ စာသင်ဝိုင်းမှာ ရှစ်နာရီခွဲမှာ စမှာ မို့ ဘယ်လို မှ မမှီနိုင်တော့ပေ။

ကိုကိုရေ ... ခင်ဗျားအတွက် ဘေဘီ့ရဲ့ အချိန်ဇယားတွေ စတင်ပြီး ကမောက်ကမ ဖြစ်ကုန်ကြပါပြီ။

သည် စဉ် သူမထိုင်နေသော ဧည့်ခန်းထဲသို့ အလင်းတစ်စနယ် ကိုကို က ပြိုးပြက်လှပစွာ ဝင်ရောက်လာသည် ။ သူမ ထရပ်ကြိုဆိုမိသည် ။

"နေ ... နေ ... ထိုင်ပါ ချာတိတ်"

"ကိုကို့ မွေးနေ့အတွက်ပါရှင်"

ယူလာခဲ့သည့် နှင်းဆီအနီရဲရဲအပွင့်ကြီးများကို သူမပေးလိုက်သည် ။ စည်းထားသည့် ဖဲကိုးကတော့ အဖြူ။ သူမက အဖြူရောင်ကိုသာ နှစ်သက်သည် ။ နှင်းဆီဖြူမှာ ပေမဲ့ အနီရဲရဲတွေပဲ ရခဲ့တာကတော့ သူမ၏ ကံကြမ္မာ။

"ကျေးဇူး ... ကိုယ်က အနီရောင်ကို အကြိုက်ဆုံးပါ။ ပန်းလေးတွေ က လှလိုက်တာ ၊ ချာတိတ် ... ကျေနပ်ရဲ့ လား"

ဖြောင့်စင်းလှပသော ကိုကိုသည် တီရှပ်အဖြူနှင့် ဘောင်းဘီအညိုဖျော့ကြားမှာ လမင်းနယ် ဝင်းပပြိုးပြက်နေ၏။ သူ့မျက်နှာချောချောမှာ လည်း နှုတ်ခမ်းမွေး ရှိန်းရှိန်း၊ စိမ်းစိမ်းနှင့် ။

ကိုကို့ကို မရဲတရဲ ခိုးကြည့်ပြီး ပုန်းညက်ဖြူစင် ရင်ခုန်လွန်းလှ ပါသည် ။ သူမ၏ ရင်ခုန်သံတွေ ကျယ်လွန်းလို့ ကိုကိုများ ကြားသွားမ လား၊ ပုန်းညက်ဖြူစင် မနေတတ်၊ မထိုင်တတ် ဖြစ်နေမိသည် ။

ကျေနပ်ရဲ့ လား... တဲ့ ။ ကိုကို ဘာကို ဆိုလိုမှန်း မသိပေမဲ့ ပုန်းညက်ဖြူစင် ခေါင်းညိတ်မိလိုက်သည် ။ သူက သူ့မွေးနေ့ကို မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှ သိသည် ဟု ယူဆလေမလား။

ကိုကိုက လက်ထဲမှ နှင်းဆီပွင့်တွေကို ယုယစွာ မွှေးရှိုက်လို့ နေလျှင် ပုန်းညက်ဖြူစင် မျက်နှာ မထားတတ်တော့ချေ။

"အခုလို နှင်းဆီပန်းပေးတာ သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်၊ မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ ၊ ကိုယ့်ကို မိတ်ဆက်ပါဦး"

ကိုကို သူမကို မမှတ်မိခဲ့ပါလား။

ပုန်းညက်ဖြူစင် ကြေကွဲသွားမိသည် ။ ခွဲခွာခဲ့ရသည့် ငါးနှစ်တာ အတွင်း သူမဟာ ဒီလောက်တောင် ရုပ်ပြောင်းလဲသွားခဲ့သလား။

ကိုကို့ကို သူမ နာမည်ပင် ပြောချင်စိတ် မရှိတော့ပါ။ ငယ်ကျိုးငယ်နာတွေလည်း ဖော်မနေချင်တော့။ လူအသစ်တစ်ယောက်လို့ ကိုကို ထင်နေသည့် အတူတူ ပုန်းညက်ဖြူစင် နာမည်ပြောင်းလိုက်သည် ။ ငယ်နာမည်ကိုပဲ သူမ ပြောပြလိုက်၏။

"ကျွန်မနာမည် ဘေဘီပါ။ ကိုကို့ရဲ့ အဲ ... ကိုအေးစက်မိုးရဲ့ ခရေစီတစ်ယောက်ပါရှင်၊ ကိုအေးစက်မိုး အလိုရှိမယ်ဆိုရင် ကျွန်မထံမှာ ကိုအေးစက်မိုးရဲ့ သီချင်းတွေ တစ်ကိုယ်တော်ရော၊ စုပေါင်းရော အားလုံးရှိပါတယ်ရှင်"

သူမ မကျေနပ်စိတ်ဖြင့် ယဉ်ကျေးပြနေခြင်း ဖြစ်သည် ။

ပုန်းညက်ဖြူစင်၏ ကမ္ဘာမှာ ကိုကိုသည် အရေးပါဆုံး လူသားဖြစ်သော်လည်း ကိုကို့အတွက်မူ သူမသည် အမှေ့လျော့ခံ လူသားတစ်ယောက် ဖြစ်လို့ နေပါလား။

"ဘေဘီ ... ဟုတ်လား"

အာမေဋိတ်သံလိုလို၊ ယောင်ယမ်းသံလိုလိုနှင့် ကိုကို့ပုံစံကြီးက ရယ်စရာ ကောင်းလှသည် ။ သို့သော် သူ့အသွင်က အေးတိအေးစက်ကြီး။ လွန်ခဲ့သော (၃)နှစ်က ဘေဘီ့ကို သတိရသလိုမျိုး မဟုတ်။

ဟိုတုန်းက (၁၄)နှစ်သမီးလေး။ အစ်ကိုတွေရဲ့ ဂစ်တာကို ပရမ်းပတာ ယူငင်တီးခတ်သည့် ကောင်မလေးကို သတိရပုံမျိုး မဟုတ်။

"ဟုတ်တယ် .. ကျွန်မနာမည် ဘေဘီ၊ နောက် ... ကိုကို ... အာ ... ဒီပါးစပ်"

စွဲလမ်းစွာ တစ်လျှောက်လုံး ရှိနေဆဲမို့ ဟိုတုန်းကအတိုင်း ခေါ်မိသည့် ပါးစပ်ကို သူမပိတ်ထားလျှင် ...

"ခေါ်ပါ ... ကိုယ်ခွင့်ပြုပါတယ်၊ ကိုယ် မင်းထက်အများကြီး ကြီးမှာပဲ"

ကိုကိုက ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးနှင့် ခွင့်ပေးလျှင် သူစိမ်းကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို ခွင့်ပြုလိုက်သလိုမျိုးမို့ ပုန်းညက်ဖြူစင် မကျေမနပ် ဖြစ်မိသည် ။

ကိုကိုရေခဲတုံးကြီးရယ် ... ကျွန်မဟာ လွန်ခဲ့သော (၅)နှစ်တုန်းက ကိုကို့ဘေဘီလေးပါ။ ကိုကိုခိုင်းရင် ပျာယာခတ်နေခဲ့တဲ့ ၊ ကိုကိုလာရင် ပျော်နေခဲ့တဲ့ အည့ံစား ဘေဘီလေးပါ။

ဘယ်လို အကြောင်းတရားတွေကြောင့် ကိုကို ဘေဘီ့ကို လုံးဝမေ့သွားခဲ့ရတာလဲ။

"ဟော ..."

အိမ်ရှေ့သို့ လှပသော ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက် လာပြီး လှပသော ကောင်မလေးများ ဆင်းလာကြလျှင် သူမ ငေးကြည့်နေမိသည် ။ သူတို့ အသံလေးတွေက ညံ့ညံ့စီစီ။

"ဟေ့ ... လူကြီး ... ညနေ ဇည့်ခံပွဲ လုပ်ဖြစ်ဦးမှာ လား၊ အုံ့ရော ... ဘယ်လို မွေးနေ့ရှင်ကြီးပါလိမ့်နော်၊ ခုထိ မလှုပ်သေးဘူး၊ တိတ်ဆိတ်နေ တာပဲ၊ ဘာလဲ .. ဆွေးနေသလား ကပ်စေးနဲ့မနေနဲ့ ၊ လက်ဆောင်တွေ ပြန်ရမှာ နဲ့ အဆင်ပြေပါတယ်၊ ပိုက်ဆံ မရှိရင် သန္ဓာစိုက်ပေးထားမယ်၊ စာနယ်ဇင်းတွေလည်း အကုန်ဖိတ်မယ်၊ အေးစက်မိုးဆိုတာ လူသိများ သထက် များ အောင် ကြော်ငြာရမှာ ပေါ့"

ဆေးဆိုးပန်းရိုက်မလေး တစ်ယောက်က စကားတွေ ရေပက်မဝင် ပြောလိုက်ပြီး ကိုကို့ကို ထုရိုက်နေခဲ့သည် ။ ကိုကိုနှင့်လည်း တော်တော် ရင်းနှီးပုံရ၏။

ကျန်ကောင်မလေးများကလည်း စစ်သားများ စစ်မြေပြင်မှာ ဗျူဟာ ခင်းသည့်နယ် ကိုကို့ဘေးမှာ ဝိုင်းထိုင်လိုက်ကြသည် ။

ယခုတော့ ပုန်းညက်ဖြူစင်က လူပိုကြီး ဖြစ်နေသည် ။ သူမမှာ အချို န်တွေ ပိုမနေခဲ့ပါ။ ပန်းပေးပြီးပြီပဲ။ ဒါပဲ မဟုတ်လား။

ကိုကိုကမူ ထိုကောင်မလေးများ နှင့် ဆက်နေသည် ။

"စိတ်ရှုပ်မခံချင်ဘူးကွာ၊ ခင်မင်ရင်းနှီးသူတွေ လောက်နဲ့ ပဲ ဇည့်ခံပွဲ အသေးစားလေး လုပ်တော့မယ် သန္ဓာရယ်၊ လူသိများ အောင်၊ လူကြိုက် များ အောင်ဆိုတာ ဇည့်ခံပွဲလုပ်မှ လား၊ နင် ပြောလိုက်ရင်တော့ ရေစုန်မျောတာပဲ"

စောစောက ရေခဲတုံးကြီးကလည်း ယခုတော့ စကားပြောတတ်လာ

၏။ ဘေဘီ ကိုကို့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည် ။

"ဦးအေးစက်မိုး ... ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦးရှင့်၊ ပြန်ပါဦးမယ်"

သည် လိုတော့လည်း သူ အရေးတယူ ဟုတ်ဟုတ်သလဲ ရှိပါသည် ။

"နေပါဦး ဘေဘီ၊ သန္တာတို့ နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ ပါ၊ ခဏ"

"ရပါတယ် ... ကျွန်မ မသိချင်ဘူး"

"ဟာ ... ဆော်တယ်ကွာ၊ ခံရပြီဟေ့"

"တို့ ကလည်း မသိချင်ပါဘူးနော်"

ဆူဆူညံညံ အသံများကြားမှ ပင် သူမ ထွက်လာခဲ့သည် ။ အားတုံ့အားနာ အကြည့်ဖြင့် ကိုကိုက ပုန်းညက်ဖြူစင်ကို ဆိုင်ကယ်နားအထိ လိုက်ပို့ပေးသည် ။

အားမနာပါနဲ့ ကိုကို။ ကျွန်မကတော့ ခပ်ရမ်းရမ်းပဲ။ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာ ပေါ့နော်။

သူမ ဆိုင်ကယ်ကို လမ်းမသို့ ဦးတည်လိုက်သည် ။ ထပ်မံ နှုတ်ဆက်ဖို့ ကိုကို့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်အကြည့် သူ၏ နွေးထွေးချောမွတ် နူးညံ့သော လက်ဖဝါးများက သူမ၏ ဆိုင်ကိုင်လက်ကိုင် လက်များ ပေါ်သို့ ကျရောက် ဆုပ်ကိုင်လာသည် ။

ပုန်းညက်ဖြူစင် အရမ်း အံ့သြရပါ၏။

ကိုကို ...

တွေ့တွေ့ချင်း ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို အဲလို ဆက်ဆံသတဲ့ လား။ သူမ မျက်ရည်ဝဲမိသည် ။ သို့ပေမဲ့ ဘေဘီက ဟိုတုန်းကတည်းက ကိုကို၏ (၁၄)နှစ်သမီးလေးပေမို့ သူ့လက်များကို တုံ့ပြန်ဆုပ်ထား

မိသည် ။

သူမတို့ တင်းကျပ်မြဲမြံစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိကြသည် ။

မျက်ဝန်းချင်းလည်း တင်းကျပ်ချည်နှောင်မိကြသည် ။

"ညနေ (၇)နာရီမှာ ကိုကို့မွေးနေ့ ဧည့်ခံပွဲစမယ်၊ လက်ဆောင်ပစ္စည်းမလိုပါဘူး၊ ဘေဘီ့ကို ကိုကိုထပ်မြင်တွေ့ပါရစေ၊ ဘေဘီ့ကို ကိုကိုခင်တယ်"

တွေ့တွေ့ချင်း၊ မြင်မြင်ချင်း ခင်သတဲ့ လား။ နာမည်ကြီးတွေရဲ့ စတိုင်ဟာ ဒီလိုပဲလား။ ရင်ထဲက မပါဘဲနှင့် ဘေဘီက မည်သူ့ကိုမျှ မိတ်မဆက်ဖူးသည် မို့ သိပ်တော့ မသိပါ။

"နော် ... ဘေဘီ"

ကိုကို့အသံက ညှို့ငင်ဆွဲဆောင်အားအပြည့်။ သူမ မလွန်ဆန်နိုင်တော့ပေ။

"ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်မ လာဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်"

***

အခန်း (၃)

ဇည့်ခန်းထဲသို့ အေးစက်မိုး ပြန်ဝင်လာခဲ့သည် ။ အသစ်လဲထားသည့် ဆိုဖာအနီရဲရဲလေးများကို ကြည့်မရ၊ ရှုမဝဖြစ်ရင်း ဘေဘီဆိုသည့် မိန်းမချောလေးပေးခဲ့သည့် နှင်းဆီပန်းစည်းလေးဆီ အကြည့်ရောက်သွားသည် ။

နှင်းဆီပန်းစည်းလေးက သန္ဓာတို့ အုပ်စု လက်ထဲမှာ ကူကယ်ရာမဲ့။

"ဟာ ... ဟိတ် ... မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်နဲ့ ၊ ခက်တော့တာပဲ၊ ကုန်ပါပြီ၊ ကုန်ပါပြီ၊ နင်တို့ ကလေ သူတစ်ပါး အမြတ်တနိုးပေးထားမှန်း မသိ၊ ဘာမှန်းမသိ အလိုက်ကို မသိဘူး"

"အံမယ် ... ဘာလို့ မသိရမှာ လဲ၊ အန်တီက ဘုရားပန်းရှိတယ်၊ သန္ဓာတို့ ပန်ချင်ရင် ယူဆိုလို့ သိလား၊ နှင်းဆီပန်းများ ရှေပန်း ... အဲ ... ရှေနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ပန်းမှတ်နေသလား မသိဘူး"

လက်စသတ်တော့ မေမေ့လက်ချက်ကိုး။ မေမေသည် သန္ဓာမိုးလွင်ကို ဦးစားပေးလှသည် ။

သန္ဓာက သူ့နှင်းဆီပန်းစည်းကို သူ့လက်ထဲသို့ ဆောင့်အောင့်စွာဖြင့် လာထိုးထည့်သည် ။ မေမေကတော့ ဆင်စီးပြီး မြင်းရံစေချင်လို့ သန္ဓာ့ကို ဦးစားပေးတာပဲ။

သို့သော် သူကတော့ ဆင်နင်းပြီး မြင်းကန်သာခံလိုက်ချင်ပါသည် ။

မချစ်မနှစ်သက်သူနှင့် တစ်ဘဝလုံး လက်မတွဲလိုပါ။ ပျင်းစရာကြီး။ ဘဝအဓိပ္ပာယ် မဲ့သွားမှာ ပေါ့။

"ကိုယ့်ပရိသတ်ကို လေးစားတဲ့ အနေနဲ့ သူ့ပန်းစည်းကို အမြတ်တနိုး ထားတာပါ"

ပန်းစည်းပြဿနာက မအေးသေး။ သည် စဉ် မီးဖိုခန်းမှ မေမေ့အသံကို ကြားလိုက်ရသည် ။

"သန္တာရေ ... သမီးရေ ... မေမေ့ကို လာကူပါဦးကွယ်"

သန္တာ မေမေ့ထံ အပြေးကလေး သွားရောက်စဉ် ကျန်မိန်းကလေးများက တစ်စခန်းထလေ၏။

"တွေ့လား၊ ကိုမိုးမေမေက မီးစိမ်းပြနေတာ၊ စိတ်ကူးမလွဲပါနဲ့ ၊ အလိမ္မာ အိမ်ပါ၊ ဥစ္စာပေါ ရုပ်ချောဆိုတာ ရှားတယ်"

"သေလိုက်ပါလား"

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရယ်သံတွေ ဆူဝေနေဆဲ အေးစက်မိုးကတော့ သူ့ပန်းစည်းကိုသာ ပွေ့ယူမွှေးရှိုက်နေမိသည် ။

အား ... ရင်ထဲထိ မွှေးသွားတာပဲ။ အဖြူရောင်ကောင်မလေး။ နာမည်က ဘေဘီ။

သူ ရေချိုး။ အဝတ်လဲပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ ရောက်လျှင် မြင်လိုက်ရသည့် ရုပ်ကလေးကြောင့် အသက်ရှူပင် မှားချင်ချင်။

မိန်းမလှပေါင်းများ စွာကို မြင်ဖူးခဲ့ပါရဲ့ ။ မားကနဲ ရပ်လိုက်သည့် ဘေဘီ့အလှက နုသစ်၊ ချိုရှု၊ မူးယစ်စဖွယ်။

တကယ်ပါပဲ မိန်းကလေးရယ်။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ စမ်းရေစီးသံတွေ

ကြားလိုက်ရတယ်။ အဖြူဖက်လုသည့် ပြာနုနုဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် ရယ်ဒီမိတ်အင်္ကျီ အဖြူလေးက ဘေဘီ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ရှင်းသန့်လှပစေသည်။

ဆံယဉ်စတွေ ဝေ့ဝဲယှက်ဖြူနေသည့် အလယ်ခွဲဆံပင် ပုံစံလေးကလည်း သူမနှင့် လိုက်ဖက်လှပါ၏။ တင်ပါးကျော်နေသည့် ဆံပင်ရှည်ကြီးက တစ်ကျော်လုံး ဖားဖားဝေလျက်။

အင်္ဂလိပ်မင်းသမီးနှယ် မြင့်မားလှပပေမဲ့ ဝင်းဝါဖြူနှစ်သည့် အသားနှင့် စိုစိုပြည်ပြည် မျက်နှာလေးက မဟာဆန်သလိုလို၊ ကဗျာဆန်သလိုလို။ ဆန့်ကျင်ဘက် အလှတို့ ပေါင်းစည်းစုဝေးရာ ဘေဘီ။

မျက်ခုံးထင်းထင်း။ မျက်လုံးရွှန်းလဲ့နှင့် ပါးဖောင်းဖောင်းလေးမှာ ပါးချိုင့်လေးတစ်ဖက်က တကယ့်ချစ်စရာ ဘေးဘီလေးပါပဲ။

"ကဲပါ ... ဒါကြီးချထားလိုက်ပါဦး၊ ဒီမှာ သန္တာယူလာတဲ့ မုန့်နဲ့ အန်တီဖျော်တဲ့ လက်ဖက်ရည်၊ တွဲစပ်သုံးဆောင်ပါဦးနော်၊ နှင်းဆီပန်းက ဗိုက်မဝဘူး၊ မုန့်ကမှ ဗိုက်ဝတာ၊ သန္တာတို့ ကတော့ စိတ်ကူးမယဉ်တတ်ဘူး၊ လက်တွေ့ပဲ ကျတယ်"

သန္တာ့စကားကြောင့် အားလုံး ရယ်မောနေကြသည် ။ မေမေကတော့ ပြုံးပြုံးကြီး။

"ကြိတ်လိုက် သန္တာရေ၊ လက်နှေးမနေနဲ့ နော်၊ စောစောက နှင်းဆီမလေးက ချောချောလေး၊ ရှင် လျှင်မှ ဖြစ်မယ်"

သီတာချစ်ပို၏ စကားကို မေမေက ဝင်ရောက်ကန့်ကွက်လေသည် ။

"အန်တီ့သားက အန်တီ့သဘောပါ၊ ကဲ ... ကဲ ... ညနေ ဧည့်ခံပွဲအတွက် သမီးတို့ ပါ ဝိုင်းပြီး စီစဉ်ပေးကြပါဦး၊ တော်ကြာ သားရဲ့ အဖွဲ့

တွေလည်း ရောက်လာကြတော့မှာ "

"တီးဝိုင်းပါဦးမလား အန်တီ"

"ဘေးတိုက်ခန်းတွေ အားနာပါတယ်ကွယ်၊ တစ်ခါတလေလည်း နားအေးပါအေးပေါ့၊ မနက်က ဆွမ်းကပ်တယ်၊ ညနေကတော့ သားမိတ်ဆွေတွေနဲ့ ဧည့်ခံပွဲသေးသေးပါပဲ၊ တော်ပြီပေါ့ကွယ်"

အေးစက်မိုး မေမေ့ကို သနားသွားသည် ။ မေမေက ဒီထက်မက လုပ်ပေးချင်ပါသည် ။ သို့သော် မေမေ့မှာ သူ့အတွက် အရမ်းပုံ့ပိုး ရင်းနှီးပေးခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

သူ အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားမည်။ ကိုယ့်အတွက်ထက် မေမေ့အတွက် အောင်မြင်မှု သရဖူကို ရယူတည်ဆောက်ပေးလိုက်ချင်ပါသည် ။

သူငယ်ချင်းများ ကားဖြင့် ရောက်လာကြပြန်သည် ။ အေးစက်မိုးမှာတော့ နတ်သမီးနှင့် တွေ့ရသည့် ဘုရင်ကြီးလို ဘေဘီ့ကိုသာ စွဲလမ်း၊ တမ်းတ၊ အမှတ်ရလို့ နေခဲ့သည် ။

ဘေဘီ့ကို ပြန်ပြီး ဆုံတွေ့ချင်စိတ်က ပြင်းပြင်းရှရှ။ ညနေကျရင် လာမှ လာပါ့မလားကွယ်။ ကိုယ်လျှောက်မယ့် လမ်းတွေမှာ မင်းကို အတူပါစေချင်ပြီ ဘေဘီ။

အေးစက်တဲ့ လမ်းမတွေ ဖြစ်ပါစေ။ တို့ တွေ ရောနှောစီးဆင်းကြမယ်။ ဝါသနာပါရာ ဘဝတွေကို အတူတည်ဆောက်ကြရင်း ကမ္ဘာကြီးအတွက် ငြိမ်းချမ်းတဲ့ တေးသီချင်းတွေ ငါပေးဆပ်ချင်လှပါတယ်။ မင်းလက်ခုပ်တီးပေးပါ ဘေဘီ။

ဒါဆို ရပြီ။

***

အခန်း (၄)

လုံးချင်းနှစ်ထပ်တိုက်တစ်ခု ရှေ့သို့ ပုန်းညက်ဖြူစင်၏ ဆိုင်ကယ်လေး ကမူးရှူးထိုး ထိုးရပ်သွားခဲ့လျှင် ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရပ်စောင့်နေမှန်း မသိသည့် "ရဲသျှီး"က သံလက်ဆွဲတံခါးကို ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ဖွင့်ပေးသည် ။

သူ့မျက်နှာကြီးလည်း ဘယ်နှစ်ချီးမှန်း မသိအောင်ပင် ချီးခေါက်ထားသေးသည် ။

"ဘယ်အချိန် ရှိပြီလဲ"

မေးခွန်းနှင့်အတူ သူက ပိုင်စိုးစွာ ဘေဘီ့လက်မှ နာရီကို ဖျတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်မြှောက်ကြည့်လျှင် သူမ၏ ဒေါသတွေ ထွက်ပေါက်ရသွားခဲ့သည် ။

ကုလားမနိုင်၊ ရခိုင်မဲသည် လို့ ဆိုချင်ဆို။

"ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် နင့်အကြောင်းလား၊ နင့်ကို သံတော်ဦး တင်နေရဦးမှာ လား၊ အဲဒီလောက် ကြီးကျယ်နေရင်လည်း နင့်ဆီမှာ ငါ အလုပ်မလုပ်တော့ဘူး သိလား၊ အလုပ် မရှိရင် မဆလာ သွားသယ်မယ်"

ရဲသျှီးလက်ကို ဇက်ခနဲ ပုတ်ချရင်း ဆိုင်ကယ်ကို နေရာတကျ ထားဖို့ ပြင်လျှင် သူက ...

"ပေး ... နင် အပေါ် မတက်နဲ့ ဦး၊ ငါ ပြောစရာ ရှိသေးတယ်"

သူမ နှုတ်ခမ်းကိုက်လိုက်ကာ ဇည့်ခန်းမှာ ထိုင်စောင့်ရုံမှ တပါး မည်သို့မှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။ ရဲသျှီးက ဆိုင်ကယ်သွားထားပြီးလျှင် ဘေဘီ့ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ဝင်ထိုင်သည် ။

"ငါ့ကို စစ်လား ဆေးလားတွေ မလုပ်နဲ့ သိလား၊ နင်မကျေနပ်ရင် အလုပ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်"

"ဟ ... ငါက နင့်ကို မေးရုံလေးတောင် မပေးရတော့ဘူးလား၊ ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျသလဲလို့ တောင်မှ မမေးရတော့ဘူးလား ဘေဘီ"

"မမေးနဲ့ ၊ ငါ့ကို မချုပ်ချယ်နဲ့ ၊ ငါ့ကို ငါ့အဖေတောင်မှ မချုပ်ချယ်ဘူး "

"နင် သိပ်စွာနေပါလား ဘေဘီ၊ နင့်အဖေကတော့ နင့်ကို ဘယ်အရေးလုပ်ပြီး ချုပ်ချယ်နေမလဲ၊ သူလည်း နေချင်သလိုနေ၊ နင်လည်း နေချင်သလိုနေပေါ့"

"ဘာပြောတယ် ရဲသျှီး၊ နင် သိပ်စော်ကား လာပြီ၊ ငါသည်းမခံနိုင်တော့ဘူး သိလား၊ နင့်ကို မုန်းတယ်၊ မုန်းတယ်၊ ငါ အလုပ်ထွက်မယ်"

မနက်က ကိုကို့အိမ်မှာ သိမ်ငယ်ခဲ့ရသမျှ မကျေနပ်မှုများက ရဲသျှီးအပေါ်မှာ စုပုံပေါက်ကွဲ၏။ ဘေဘီ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ပေါက်များ ဝေါကနဲ လျှံကျပြီး မျက်ဝန်းက စိမ်းတောက်နေသည် မှာ ခြေသော့်မလေးနှယ်။

သူမ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်သည် ။ တော်ပြီ ... သူ့ကျူရှင်မှာ စာမသင်တော့ဘူး။ ဘေးဘီ အခန်းတံခါးပေါက်ဆီသို့ ကမူးရှူးထိုး ထွက်သွားဖို့ ပြင်လိုက်သည် ။

"ဘေဘီ ..."

ရဲသျှီး၏ စိုးရိမ်ရေမှတ်က ကမ္ဘာကြီးကိုတောင် တိုက်စားပြိုကျသွား

လုမတတ် ဘေဘီ့ကိုလည်း မထိရဲ့ ၊ မကိုင်ရဲ။ သူမ၏ ရှေ့မှ ပိတ်ပင်ကာ ဆီးထားမိသည် ။ သူမျက်နှာက ရစရာ မရှိတော့။ ညိုသောအသားက မည်းမှောင်တော့မည်။

စတစ်ကော်လာအဖြူနှင့် ကချင်ပုဆိုးကွက်စိတ် ဝတ်ဆင်ထားသော ရဲသျှီးသည် မြင့်မားလှပသော အရပ်၊ တည်ကြည်ချောမွေ့သော မျက်နှာ တို့ ဖြင့် သူမကို ငုံ့မိုးကြည့်နေသည် ။

"ငါတောင်းပန်ပါတယ် ဘေဘီ၊ နင် သိပ်ဆိုးပေမဲ့ ငါကပဲ အလျှော့ပေး တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကလေးမဆန်ပါနဲ့ ဘေဘီရယ်၊ ငါတို့ လုပ်နေတဲ့ အလုပ်က ကလေးတွေကို စာသင်ပေးနေတဲ့ အလုပ်ပါ၊ ကဲပါ ... နင် မကျေနပ်ရင်လည်း ဘာမှ မမေးတော့ပါဘူး၊ ခုတော့ အဝတ်သွားလဲ လိုက်ပါဦးနော်၊ ဘေဘီလေးကလည်း ကွာ ... လိမ်မာပါတယ်"

"မုန်းတယ် သိလား ... နင့်ကို အရမ်းမုန်းတယ်"

"အေးပါ ... နင် ငါ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ မချစ်တာ ငါသိပါတယ်၊ ကဲ ... အဝတ်သွားလဲပါကွာ၊ ခုမနက်ရော ဘာစားပြီးပြီလဲ၊ ငါ ကော်ဖီဖျော်ထားပေးမယ်နော်"

ရဲသျှီး မီးဖိုဆောင်ဘက်သို့ ဝင်သွားတော့မှ ဘေဘီ ကိုယ့်အတွက် ပေးထားသည့် အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည် ။ မျက်နှာပေါ်မှ မျက်ရည်များကို ပြောင်စင်အောင် လက်ဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း သုတ်ပစ်ပြီး အဝတ်လဲလိုက်သည် ။

အင်္ကျီအဖြူရင်စေ့လက်စကနှင့် ကချင်လုံချည်ပန်းခရမ်းရောင်။

ဘေဘီ့မှာ အဝတ်အစားလည်း များများ မရှိ။ သူမတို့ က "ဝိုင်း"သင်သည့်ဆရာ၊ ကျူရှင်သင်သည့် ဆရာများ ပေမို့ ကျောင်းယူနီဖောင်း

လည်း ဝတ်စရာ မလို။

ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည့် မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်စုံလေးများကိုသာ လဲလှယ်ဝတ်ဆင်၏။

"ဘေဘီ ... လာ ... ကော်ဖီသောက်"

ဇည့်ခန်းမှ ရဲသျှီးလှမ်းခေါ်လျှင် သူမ ခပ်တင်းတင်းပဲ ထွက်ခဲ့သည် ။ ဆာတာလည်း အမှန်ပါပဲ။ မနက် (၆)နာရီကတည်းက ကိုကို့ အိမ်ပြတင်းဝမှာ နားခဲ့မိသည့် ၄က်ကလေး။ ခုတော့ အစာ ဆာခဲ့ပြီ။

သူမ ကော်ဖီပန်းကန်းကို ဆွဲယူလိုက်ပစ်လိုက်၏။

"မုန့်လည်း စား၊ ဟာ ... ဘေဘီ ... နင်ငိုထားတာ အသိသာကြီး ဖြစ်နေပါလား၊ ကလေးတွေရှေ့မှာ မကောင်းပါဘူး၊ ပေါင်ဒါလေး ဘာလေး ဖို့ လိုက်ပါလား"

ဘေဘီခေါင်းခါပြလိုက်သည် ။ သူ အမိန့်တွေ ပေးနေတာ မနာခံချင်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ဘေဘီဆိုတာ အခြားမိန်းကလေးတွေလို မိတ်ကပ်၊ နှုတ်ခမ်းနီ ဆောင်တတ်သူမဟုတ်။

ယောက်ျားလေးတွေကို ပတ်ချ၊ နပ်ချ စကားတွေ ပြောတတ်သူမဟုတ်။ အင်းလေ ... ချစ်သူမရှိသေးလို့ လည်း ဟုတ်မှာ ပေါ့နော်။ ချစ်သူ ရှိသွားရင်တော့ သူမလည်း အခြားမိန်းကလေးတွေလို မိတ်ကပ်နဲ့ နှုတ်ခမ်းနီ ဆောင်တတ်သွားမှာ ပါ။ စကားလေးတွေလည်း တီတီတာတာ ချဲနွဲ့တတ်သွားမှာ ပေါ့။

သူမကို ကြည့်ပြီး ရဲသျှီး စိတ်ပျက်သွားစဉ် သူမကတော့ ခပ်ကျော့ကျော့ပင် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည် ။

ရှစ်နာရီခွဲမှာ သင်ရမည်မို့ သူမအချိန်ကို ဦးခင်ဇော် သင်နေပြီမို့ သူမ

က နောက်တစ်ချိန်မှာ သင်ရပါမည်။

ငိုထားသည့် မျက်နှာတဲ့ ...။

ရဲသျှီးရယ် ...

လောကကြီးထဲမှာ လူတွေဟာ မွေးဖွားသည် မှ စ၍ သေဆုံးသည် အထိ ငိုကြွေး၊ ပူဆွေးနေကြရတာပါ။ ငိုတာဟာ မထူးဆန်းပါဘူး။

တည်ငြိမ်သော မျက်နှာလေးနှင့် ဘေဘီ အပေါ်ထပ်စာသင်ခန်းများ ရှေ့သို့ ရောက်လျှင် ကိုးနာရီခွဲလေ၏။

ဦးခင်ဇော် စာသင်ခန်းထဲမှ ထွက်လာလျှင် ဘေဘီဝင်လိုက်သည် ။ ဦးခင်ဇော်က တစ်ဖက် စာသင်ခန်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။

သူမတို့ ၏ ကလေးများ သည် ငြိမ်ဝပ်ပိပြား ကြပါပေသည် ။ ဒါက လည်း ဆရာကြီးရဲသျှီး၏ စေတနာတွေ စည်းကမ်းတွေကြောင့်ပါပဲ။

သူမတို့ ၏ ကျူရှင်က ငွေကိုသာ အဓိကမထား၊ ကလေးများ ၏ အရည်အသွေး တောက်ပြောင်ရေးကိုပဲ အဖက်ဖက်မှ ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့သည် ။

စဖွင့်သည့်နှစ်ကတည်းက အောင်ချက်က အားရစရာ ကောင်းခဲ့ သည် မို့ သူမတို့ နေ့ကျောင်းလေးဟာ တော်တော် အောင်မြင်ခဲ့ပါသည် ။ ဘာသာရပ်သင်ကြားသူတွေကလည်း ဘွဲ့တွေ တသီကြီးနှင့် ဝါတော်ရ ပုဂ္ဂိုလ်တွေချည်းတော့ မဟုတ်ပါ။ မိမိတို့ ဆယ်တန်းတုန်းက ဘာသာစုံနီး ပါ ဂုဏ်ထူးထွက်ထားသည့် တကယ့် ပုဂ္ဂိုလ်များ သာ ဖြစ်ပါသည် ။

သူဌေးတွေအိမ်မှာ သူဌေးသားသမီးတွေ ဆီသွားပြီး "ဂိုက်"လုပ်ပေး ရလျှင် လူသက်သာ၊ ငွေရလွယ်မှာ ကို သူတို့ သိပါ၏။

သို့သော် သူတို့ အားလုံးသည် လူငယ်များ ပီပီ ငွေကိုသာ ဘုရားသခင်အဖြစ် ကိုးကွယ်လိုသူတွေ မဟုတ်ခဲ့ကြပါ။

ဘဝဟူသည် ဘာလဲ။ ငွေဆိုတာလည်း အထိုက်အလျောက်တော့ လို အပ်တာပေါ့လေ။ ကျွဲကူး ... ရေပါတဲ့ ။

ဘဝအတွက် ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ ကျော်ဖြတ်ရင်း စားဝတ်နေရေးတွေပါ ဖြည့်ဆည်းပြီးသား ဖြစ်သွားတာပေါ့။

အကောင်းဆုံး လုပ်ဆောင်ချက်လို့ မပြောနိုင်တောင်မှ သူတို့ ၏ နေ့ ကျောင်းလေးသည် ပြည်သူလူထုအတွက် အုတ်တစ်ချပ်၊ သဲတစ်ပွင့်ပါပဲ။

ဘေဘီ ကိုယ်တာဝန်ကျသည့် စာသင်ခန်းမှာ စတင်ပြီး စိတ်ပါလက်ပါ သင်ကြားမှုကို စသည် ။ သူမ သင်ရတာ သင်္ချာ။

ဆရာကြီးရဲသျှိုးကတော့ အင်္ဂလိပ်နှင့် ဓာတုဗေဒ။ နောက် ဦးခင်ဇော်က ဝိဇ္ဇာဘာသာရပ်များ ၊ သန့်ကိုက ဘိုင်အို၊ ဦးဝင်းထွက်က မြန်မာနှင့် ရူပဗေဒ။

ဆ ရာ (၅)ဦး မှာ လူကြီး(၂)ယောက်၊ လူငယ်(၃)ယောက်။ အပြန်အလှန် ဆွေးနွေး။ အားပါးတရ သင်ကြားရင်း ဘေဘီ့ စာသင်ချိန် ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည် ။

ဘေဘီပြီးတော့ ရဲသျှိုးအချိန်။ အခန်းပေါက်ဝမှာ သူ့အရိပ်။ မြင့်မြင့် မားမားအရပ်၊ ညိုဝင်းစိုပြည်သော အသားမှာ စူပုပ်ထန်တင်းသော ရုပ်က မျက်ခုံးထင်းထင်း၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ မျက်အိမ်ကျယ်ကျယ်၊ ရွှန်းရွှန်းစူး စူးတို့ ကြောင့်သာ အရုပ်မဆိုးဘဲ ရှိနေရသည် ။

တော်တော်မျက်နှာထား တင်းတဲ့ ရဲသျှိုးပဲ။ ဘယ်ဘဝကတည်းက အ စာမကျေခဲ့တဲ့ ရုပ်လဲ။ သူ့ကိုယ်သူများ ရှင်ဘုရင် မှတ်နေသလားပဲ။

ရှင်ဘုရင်ခေတ်ကလည်း ကုန်နေပါပြီနော်။ ကောင်းတော့လည်း ကောင်းပါတယ်။ သူက ဟန်ကောင်းတော့ သူ့ကျောင်းသားတွေအားလုံး ငြိမ်ဝပ်ကာ အပိုးကျိုးကြပါသည် ။

သူက အယ်လ်ဇေးရှင်းတစ်ကောင်လို ကဲကဲဆတ်နေတော့ ယင်တောင်မနားရဲကြတော့တာ ဖြစ်မည်။

ကိုယ့်စာသင်ချိန်ပြီးသွားပြီမို့ ဘေဘီ အခန်းပြင်သို့ ထွက်လိုက်လျှင် ရဲသျှီးက အခန်းပြင်ဘက်မှာ စောင့်နေသည် ။

တစ်ဖက်ခန်းများမှာ လည်း စာသင်သံတွေ ကြားနေရ၏။ အဲဒါတွေက ကြိုက်ရာဘာသာတွေ ယူသည့် ကျောင်းသားများ ဖြစ်သည် ။

"နင် ဒီမှာ ပဲ ထမင်းစားတော့၊ နေ့လယ်မှာ နှစ်ချိန်ဝင်စရာ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ငါ ဆိုင်ကယ်သော့ ယူထားလိုက်ပြီ"

သူ့စကားကြောင့် ဘေဘီ ထောင်းခနဲ ဒေါသတွေ ထွက်သွားသည် ။ ဘာလူလည်ကျတာလဲ၊ နေ့လည်အချိန်မီ ပြန်လာရင် ပြီးရောပေါ့။ အခုမှ ဆယ်နာရီ ရှိသေးတယ်။

"ရတယ် ... ငါ လိုင်းကားနဲ့ ပြန်မယ်"

ဘာဖြစ်သေးလဲ။ ဆိုင်ကယ်သော့ခတ်ထားတာနှင့် ဘေဘီ့ကို ခြေချုပ်လို့ ရမယ်ထင်သလား။

"ပြန်ရဲပြန်ကြည့် ... နင့်ကို သတ်ပစ်မယ်"

သွားစေ့ပြီး ကြိမ်းမောင်းသွားပုံကို ရင်ထဲမှာ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ရင်း အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့ရသည် ။

ဘာလုပ်ရမည်လဲ။ သူ့ကို ဘယ်လို ဆန့်ကျင်ရမလဲ။ အိမ်ပြန်ရမလား

။ ဒီမှာ ပဲ နားရမလား။ သူမအတွက် ပေးထားသော အခန်းလေးထဲမှာ လောလောဆယ် ခြေကုန်လက်ပန်း ကျနေတာလည်း အမှန်။

မနက်(၅)နာရီကတည်းက အိပ်ရာမှ ထသည် ။ ရဲသျှီးလာပေးသည့် နှင်းဆီတွေအတွက်လည်း စိတ်တိုခဲ့ရသည် ။ အဖြူရောင် အသေအချာမှာ လျက်နှင့် အနီရောင်ကြီးတွေ ဝယ်လာပေးတော့ စိတ်တိုလိုက်ရသည့် ဖြစ်ခြင်း။

ပြီးတော့ သူက ပြောလိုက်သေးသည် ။

"ဘုရားလှူဖို့ ဆို၊ ဘုရားကတော့ အရောင်ရွေးမနေပါဘူး၊ အဖြူရယ် ၊ အနီရယ်လို့ ချေး(ဂျီး)မများ ပါဘူး"တဲ့ ။

အင်း ... သူ့ကို ညာဝယ်ခိုင်းတာ သိများ သိရင် ကိုရွှေဒေါသအိုးကြီးတော့ ဗျောက်အိုး ယမ်းအိုးကွဲသလို တဗျောင်းဗျောင်း၊ တဒိုင်းဒိုင်း မြည်အောင်ကွဲမှာ ပဲ။

ဘုရားလှူဖို့ ဆိုပြီး ပန်းဝယ်ခိုင်း။ ပြီးတော့ ကိုကို့ကိုပေးလိုက်တော့ ကိုကို ဘုရားဖြစ်သွားပြီပေါ့။

ဘယ်သူ ငရဲကြီးမှာ လဲ။ ညာပြောမိသည့် ဘေဘီလေး ငရဲကြီးမှာ တော့ ကြောက်ပါသည် ။

သိမှန်မဲ့စွာ သူမ ပြုံးနေမိပြီး အဝတ်အစားလဲ၊ အခန်းတံခါးပိတ်ကာ ကုတင်ပေါ် တက်အိပ်လိုက်သည် ။ ရဲသျှီးစကားကို နားထောင်တာ မဟုတ်ပေမဲ့ သူ့ကို တော်လှန်ပြီး လိုင်းကားတိုးစီး အိမ်ပြန်တော့ရော သော့ခလောက်ကြီးကပဲ စောင့်ကြိုနေမှာ မဟုတ်လား။

ခုချိန်ဆို ဖေဖေလည်း အိမ်မှာ ရှိမှာ မဟုတ်။ ဟင်းကလည်း ကောင်းမှာ မဟုတ်။ ထမင်းမချက်၊ ဟင်းမချက်ခဲ့ဘဲ ကိုကို့မွေးနေ့အမှီ နှင်းဆီ

ပန်းစည်း သွားပေးရသည့် အလုပ်သည် အများ အမြင်မှာ ရယ်စရာ ဖြစ်နေနိုင်သော်လည်း ဘေဘီ့အတွက်တော့ သေရေး၊ ရှင်ရေး အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်သည် ။

ချောမွေ့သန့်စင်ပြီး သဘောကောင်းသည့် ကိုကို့ကို မြင်ယောင်မိပြန်လျှင် ဘေဘီ့ရင်တွေ တဒိုင်းဒိုင်း ခုန်လာခဲ့သလိုလို။

ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲကွယ်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက စွဲလမ်း၊ အထင်ကြီးခဲ့ရသည် မို့ ကိုကိုသည် ဘေဘီ့ကမ္ဘာမှာ သူရဲကောင်း။

ကြည်နူးပီတိဖြင့် ဘေဘီ့နျုတ်ခမ်းများ ပြုံးယောင်သန်းဆဲ ရှစ်ခေါက်ချိုး မျက်နှာဖြင့် ရဲသျှိုးရုပ်ကြီးက ဘွားကနဲ တိုးဝင်လာပြန်သည် ။

သွားစမ်းပါ။ ဒီရုပ်ကြီးကိုတော့ မုန်းလွန်းလို့ ။

ဘေဘီ့ထက် သုံးနှစ်လောက် အသက်ကြီးတာနှင့် သူ့ကို ကိုကိုခေါ်ရမတဲ့ ။ ဘွဲ့ကလေးတစ်ခု ရထားရုံနှင့် သူ့ကို လေးစား ရိုသေရမှာ လား။ ဝေးပါသေးတယ်။ သူနဲ့ လည်း အမျိုးမတော်ချင်ပါဘူး။

ငယ်ငယ်ကတည်းက အရာရာမှာ ဆရာကြီးလုပ်လာခဲ့သည့် ရဲသျှိုးကို ဘေဘီအမြဲ မုန်းပါသည် ။

သူ့ကို ကိုကိုမခေါ်ဘဲ ကိုကို့ကို ကိုကိုခေါ်နေတာများ သူသိလျှင် ဘယ်လိုနေမည်မသိ။ အို ... အလကားပါ။

ယောကျ်ားတွေများ အထင်ကြီးစရာကို မရှိ။ ဖေဖေက အစ ကလေးလေးယောက်နှင့် မေမေ့ကို ခိုင်လုံသော အပြစ်တစ်ခု ပြပြီး ကွာရှင်းပြတ်စဲရက်ခဲ့သည် ။

ဘေဘီကသာ ဖေဖေတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးသွားမှာ ၊ ပျက်စီးလေလွင့်

သွား မှာ စိုးသဖြင့် ကိုယ်တတ်စွမ်းသမျှ ပြစုစောင့်ရှောက်ရင်း မေမေနဲ့ လည်း ပြန်ပြီး ရင်ကြားစေ့ပေးရအောင် ဖေဖေ့အနားမှာ အနစ်နာခံ လာ နေပေးရတာ ဖြစ်သည် ။

ကျွန်းကုတင်လေးပေါ်မှာ လူးရင်း၊ လှိမ့်ရင်း ရဲသျှီးနှင့် စတင်တွေ့ဆုံ ခဲ့ရပုံတွေကို မြင်ယောင်မိပြန်တော့ ဘာဘီမှာ ယခုတိုင် ဒေါသတွေ အ လုံးလိုက် အရင်းလိုက်နှင့်။

***